

Pony Tím

Malý poník

Zachráni Pony tím osirelé žriebätko?

Jeanne Betancourt

Jeanne Betancourt

Malý poník

Pony tím 8

Ilustroval Paul Bachem

VYDAVATEĽSTVO

ARKUS

PONY PALS: THE BABY PONY

Text copyright © 1996 by Jeanne Betancourt

Illustrations copyright © 1996 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečír, 2017

Slovak edition © by ARKUS, 2017

Z anglického originálu The Baby Pony,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1996,
preložil Tomáš Mečír.

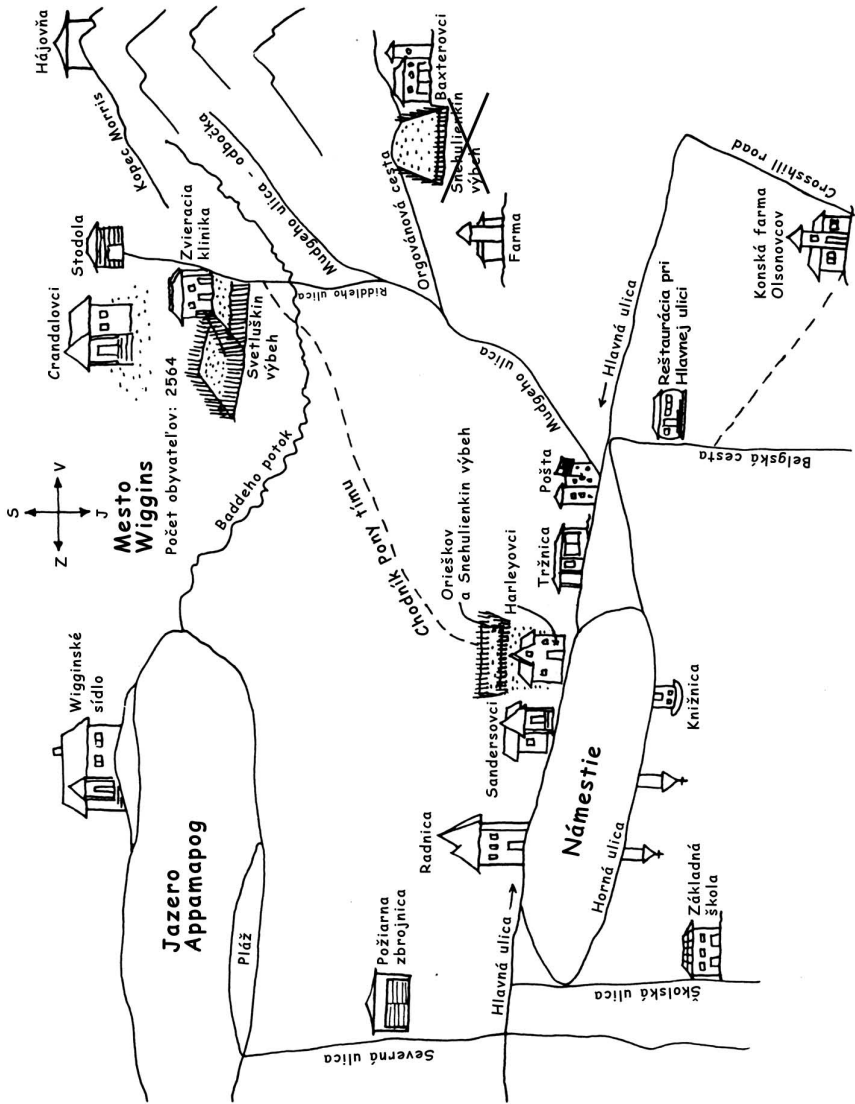
Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2017
ako svoju 387. publikáciu.
Prvé vydanie

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-094-9

Pre Emily Maverick Shankmanovú

S vďakou Robertovi Commerfordovi a Marii Genovesi za to, že sa so mnou podelili o svoje znalosti o koňoch.

1

Sirota

Lulu Sandersová vyšla na svojom poníkovi, Snehulienke, z bránky výbehu na chodník Pony tímu. Za ňou šla na malom shetlandskom poníkovi Oriškovi Anna Harleyová. Lulu sa zhlboka nadýchla ranného letného vzduchu. Bol jasný a veterný deň – perfektné počasie na dlhú jazdu po chodníku.

Aj Anna bola vzrušená. Chodník Pony tímu bol jej najobľúbenejším miestom z celého sveta. „Ak pôjdeme klusom,“ povedala, „stavím sa, že pri troch brezách budeme skôr ako Pam.“

„Podme!“ zvolala Lulu.

Počas jazdy na poníkovi Anna uvažovala, aké úžasné je byť členkou Pony tímu. Pam Crandalová a Lulu Sandersová boli jej najlepšie priateľky. S Pam sa kamarátili už od škôlky. A hoci s Lulu sa až tak dlho nepoznali, Anne to pripadalo, ako keby boli priateľkami po taký istý čas. Anna bola rada, že Lulu býva hneď veľa a že ich poníky majú za ich domom spoločný výbeh.

Aj Lulu premýšľala o Pony tíme. Myslela na to, aké je skvelé, že všetky rady trávajú svoj čas vonku a skúmajú prírodu. Lulu si tiež povedala, že sú celkom schopné pátračky. Tri dievčatá veľmi obľubovali dobrodružstvo. Ale zo všetkého najviac mali rady poníky.

Anna spomalila Oriška do kroku.

„Je čas trochu sa schladit’,“ prihovorila sa poníkovi. „Nechcem, aby si sa príliš spotil. Dnes budeme veľa jazdit’.“

Anna a Lulu zastavili poníky pri troch brezách. „Sme tu skôr než Pam a Svetluška,“ povedala Anna.

„O pár minút sú tu,“ usúdila Lulu.

Prešlo niekoľko minút. A potom desať minút. Lenže Pam Crandalová a jej poník, Svetluška, tu ešte stále neboli.

Anna sa začala znepokojovať. Pam nikdy nemeškala. „Podme smerom k jej domu.“ navrhla.

„Stavím sa, že sa s ňou stretneme po ceste,“ vyhlásila Lulu.

Ibaže Pam Crandalová sa nevybrala po chodníku Pony tímu, aby sa stretla s priateľkami. Ešte stále neodišla z domu a práve bola v stodole. Vedela, že Anna a Lulu si o ňu budú robiť starosti. A vedela i to, že je skôr alebo neskôr pôjdu hľadať. Dúfala, že to nebude trvať dlho, pretože potrebovala ich pomoc.

Konečne Pam začula, ako Lulu a Annu volajú: „Pam, kde si?“

„Tu som,“ odpovedala Pam. „V treťom boxe.“

Anna a Lulu sa rozbehli cez stodolu. „Dúfam, že nie je zranená,“ zašepkala Lulu Anne.

Anna a Lulu našli Pam sedieť na slamenej podložke v boxe. Vedľa nej ležalo hnedo sfarbené žriebä.

„Och, pozri,“ zhíkla Anna. „Žriebätko. Je také milé.“

Žriebätko potichu zaerdžalo. Pam sa načiahla a pohladila ho po krku. „Neboj sa,“ zašepkala poníkovi. „Som stále tu.“

Lulu si všimla znepokojený výraz na Paminej tvári. „Kde má to žriebätko mamu?“ spýtala sa.

„Mama včera v noci zomrela,“ odpovedala Pam.

„Och, úbohý malý poník,“ zvolala Anna. Sadla si vedľa Pam a položila žriebätku ruku na bok. Na dlani zacítila jeho tep.

Lulu pohladila zamatovú hnedú srst' žriebätka. Bola to tá najmäkšia vec, akej sa kedy dotkla. „Jeho mamu liečil tvoj ocko na svojej veterinárnej klinike?“ spýtala sa Pam.

„Nie,“ pokrútila hlavou Pam.

„Ako sa sem teda to žriebätko dostalo?“ čudovala sa Anna.

„Priniesol ho sem jeden farmár, práve keď som sa pripravovala na jazdu po chodníku,“ vysvetľovala Pam. „Povedal, že ak sa nám to žriebä podarí udržať nažive, môžeme si ho nechať.“

„Prečo sa oň nemôže starať sám?“ nechápala Lulu.

„Hovoril, že nemá čas na opatrovanie žriebäťa,“ odvetila Pam. Žriebätko znovu slabo zaerdžalo.

„Ty malé chúd'atko,“ ľutovala ho Lulu.

„Kde je tvoj ocko?“ spýtala sa Anna Pam.

„Rodičia išli dnes s dvojčatami na výlet,“ povedala Pam. „Zavolala som na pejdžer môjho otca, ale neviem, kedy mi bude môcť zavolať naspäť. Pravdepodobne sú už niekde v lese.“

„To znamená, že o malého poníka sa musíme postarať my,“ vyhlásila Anna. „Ako to spravíme?“

„Musíme zariadiť, aby niečo pil,“ rozhodla Pam. „Žriebätká každú chvíľu pijú mlieko od svojej mamy. Toto žriebätko musí čo najskôr začať piť...“ Pam dokončila vetu šeptom, „... lebo inak zomrie.“

2

Skalka

Lulu sa dívala na hladné smutné žriebätko. *Museli* nájsť spôsob, ako ho nakrmiť.

Lulin otec cestoval po celom svete, študoval život divokých zvierat a niekedy zobral Lulu so sebou. Lulu si pamätala, aké to bolo, keď boli spolu v Afrike. Počas výpravy navštívili domov pre mláďatá, ktoré nemali mamy. Mnoho zvieracích sirôt stále potrebovalo materské mlieko, a tak ich pracovníci v sirotinci krmili z veľkých fliaš pre bábätká. Dovolili Lulu držať fläšu malej zebre a Lulu ju pomáhala krmiť. „Možno by to žriebä mohlo piť mlieko z fläšky s cumľom,“ navrhla.

„Dobrý nápad,“ prikývla Pam.

„Dáme mu celkom obyčajné mlieko?“ spýtala sa Anna.

„Bude lepšie, ak mu dáme kobyliie mlieko,“ usúdila Pam. „Ocko máva niekedy v kancelárii práškové kobyliie mlieko. Zostaňte pri žriebäti, idem sa pozrieť.“

„Budeme potrebovať aj tú fľašu s cumľom.“ zakričala za ňou Anna.

Lulu a Anna sedeli vedľa malého žriebätka. Lulu si spomínala na hravé žriebätá, ktoré pobiehajú po boku svojich mám po trávnatých lúkach. Ibaže toto žriebätko ležalo opustené v slame, pomaly dýchalo a zdalo sa, že je choré. Lulu bolo malého poníka veľmi ľúto. Keď bola Lulu malá, aj jej zomrela mama. Vedela, aké to je, vyrastať bez mamy. Rukou pošúchala poníka po hladkej šiji.

„To bude v poriadku, drobček,“ povedala mu. „Postaráme sa o teba. Dostaneš fľašu s mliekom.“

Lenže keď sa Pam vrátila, držala v ruke len prázdnu fľašku. „Fľašu s cumľom som našla,“ oznámila. „Ale ocko teraz kobyliie mlieko nemá.“

„Môžeme mu dať normálne mlieko?“ spýtala sa Anna.

„Mohli by sme to skúsiť, keby sme nejaké mali,“ povedala Pam. „Ale naše posledné mlieko som zjedla ráno s cereáliami.“

Pam si klakla vedľa poníka. Videla, že po tých niekoľkých minútach, čo bola preč, žriebä vyzeralo horšie. Pam vedela, že ak doňho rýchlo nedostanú nejaké tekutiny, mohlo by zomrieť. Malý poník zavzdychal a zatvoril oči. Pony tím mu musel zohnať nejaké mlieko.

„Pôjdem na poníkovi do dediny a kúpim mlieko,“ navrhla Lulu.

„To potrvá príliš dlho,“ pokrútila hlavou Pam. „Musíme niečo spraviť hneď teraz.“

„A čo koza, ktorú majú dvojčatá, Skalka?“ zišlo na um Anne. „Nemohli by sme získať nejaké mlieko od nej?“

„To by bol rýchly spôsob, ako sa dostať k mlieku,“ zajasala Lulu. „A ty predsa vieš, ako ju podojit, Pam.“

Pam už bola na ceste von zo stodoly. „Hneď som naspäť,“ zavolala.

Pam sa náhlila cez výbeh smerom ku koziemu prístrešku. Skalka sa práve krmila senom. Pam mala malú kozu s povievajúcimi ušami rada. Pamin šesťročný brat a rovnako stará sestra Skalku krmili a čistili prístrešok, ale dojiť ju chodili Pam a pani Crandalová. Pam videla, že Skalka má vo vemene mlieka dosť.

Koza zamékala Pam na pozdrav a vrátila sa späť ku svojmu senu. Pam si pri vonkajšom kohútiku umyla ruky mydlom a vodou. Keď Skalka videla, ako Pam berie vedro na mlieko, vyliezla na miesto, kde ju obvykle dojili.

Pam sa posadila na okraj tohto miesta.

„Potrebujeme tvoju pomoc, Skalka,“ povedala.

Pam umyla koze struky s mäkkou handrou, potom vzala do každej ruky jeden a potiahla smerom nadol. Keď z nich začalo tiecť teplé mlieko, Pam ho nasmerovala priamo do vedra. Kým Skalku dojila, vysvetľovala koze, že to mlieko môže zachrániť žriebätku život.

V stodole medzitým zazvonil telefón. Lulu ho zodvihla. Bol to doktor Crandal.

„Dostal som z domu odkaz na pejdžer,“ povedal. „Čo sa stalo? Je Pam v poriadku?“

Lulu doktorovi Crandalovi porozprávala o trojdňovom žriebätku.

„Pokúste sa doň dostať nejaké mlieko,“ povedal doktor Crandal Lulu. „To je to najlepšie, čo preň v tejto chvíli môžete spraviť.“

Lulu práve skladala slúchadlo, keď sa Pam vrátila do stajne s fľašou plnou kozieho mlieka. Lulu za ňou išla do boxu, kde sedela Anna a na kolenách držala hlavu chorého žriebäťa. Pam podala fľašku Anne.

„Okej, drobce,“ povedala Anna žriebäťu. „Napi sa.“ Potrela cumľom ústa žriebäťa. Ibaže poník ich odmietal otvoriť. „Je to dobré,“ vysvetľovala mu Anna. „Bude ti to chutiť. Sľubujem.“ Znova mu priložila cumeľ k ústam. Žriebätko potriaslo hlavou z boka nabok a vstalo, aby sa dostalo preč od fľašky. Neisto sa tackalo na dlhých dengľavých nohách.

„Mám nápad,“ povedala Lulu. „Drž fľašku nad ním, aby sa k nej musel načiahnúť. Tak by to vyzeralo, keby pil od svojej mamy.“

Anna držala fľašku žriebäťu nad hlavou. „Pozri sa, drobec,“ prihovárala sa mu. „Daj si trochu chutného mliečka.“

Žriebä ustupovalo preč od fľaše.

„Daj si niekoľko kvapiek na prst,“ navrhla Pam, „aby ich mohol ochutnať.“

„Urob to ty,“ povedala Anna a podala fľašku Pam. „Teba pozná najlepšie.“

Pam si nakvapkala na prsty trochu mlieka a natiahla ruku k žriebäťu. Oňuchalo prsty a oblizlo mlieko. Pam stlačila cumeľ, aby vyteklo ďalšie mlieko. Žriebä zodvihlo hlavu a znova ho oblizlo. Pam ho pohladkala po čeľusti. „No tak, malý poník,“ povedala. Poník konečne otvoril ústa a chytil nimi cumeľ.

Pony tím počul *ml'ask, ml'ask*, ako žriebä pilo. Dievčatá sa na seba usmiali. Žriebä vyprázdnilo fľašku. Potom hlavou štuchlo Pam do boka, ako keby chcelo povedať „Ďakujem.“